

SLOVENSKI GOSPODAR.

List ljudstvu v pouk in zabavo.

Izhaja vsak četrtek in velja s poštnino vred in v Mariboru s pošiljanjem na dom za celo leto 4 K, pol leta 2 K in za četr leta 1 K. Naročnina za Nemčijo 5 K, za druge izvenavstrijske dežele 6 K. Kdor hoči sam ponj, plača na leto samo 8 K. Naročnina se pošilja na: Upravništvo „Slovenskega Gospodarja“ v Mariboru. — List se pošilja do odpovedi. — Deležniki „Katoliškega tiskovnega društva“ dobivajo list brez posebne naročnine. — Posamezni listi stanejo 10 v. — Uredništvo: Koroška cesta šte. 5 — Rokopisi se ne vračajo. — Upravništvo Koroška cesta šte. 5, vsprejema naročnino, inserate in reklamacije. — Za inserate se plačuje od enostopne petivrtve za enkrat 15 v, za dvakrat 25 v, za trikrat 35 v. Za večkratne oglase primeren popust. Inserati se sprejemajo do srede opoldne. Nezaprte reklamacije so poštnine proste.

Kmetje, skupaj!

Klic po tesnejši kmečki organizaciji je našel odmev po celem Spodnjem Štajerskem. Kmetje in vsi odkriti prijatelji kmetov pozdravljajo to misel z navdušenjem in želijo, da dobi misel kmalu tudi vidno obliko. V sedanjem času, ko se vsak stambori z vsemi silami za svoje stamovske koristi, je tudi kmetom treba enotnega, po enem cilju stremčega nastopa.

Kakor slišimo, so se že storili prvi koraki, da se misel kmečke organizacije na Štajerskem kmalu uresniči.

Kmetje, skupaj! Živela kmečka misel!

Avstrijski škofje o zakonu in šoli.

Vsi nadškofje in škofje na Avstrijskem, ki so imeli v oktobru na Dunaju zborovanje, so izdali skupce pastirski list, ki se peča v prvi vrsti z „razdružitevijo zakona“ in o namenih „proste šole“. V sledečem prinašamo izvleček najvažnejšega:

Ljubljani v Gospodu! V resnih časih smo se mi, Vaši nadpastirje, zbrali k skupnemu posvetovanju. Začeli smo to posvetovanje v trdnem zaupanju na našega Gospoda, da bo spolnil svojo obljubo: „Kjer so dva ali trije zbrani v mojem imenu, sem jaz med njimi“. (Mat. 18, 20.) Z njim združeni in pod vodstvom svetega Duha smo skrbno premostrivali, kako je mogoče nevarnosti časa preprečiti in obraniti srečo vernih. Mi se pa ne moremo ločiti, ne da bi vas pozdravili s skupno pastirsko besedo:

Ljubljani škofjani! Mi nismo nasprotniki ljudi, to Bog reče, ampak mi smo nasprotniki slabih idej (mislj), ki v našem času tako pogosto nastajajo in našo pastirsko skrb v resnici vznemirjajo.

LISTEK.

† Stolni prošt Lavrencij Herg.

(Nadaljevanje.)

Graški bogoslovniči sta bila takrat na čelu dva znamenita moža, ki sta si pridobila velikih zaslug za dobro vzgojo duhovščine v sekovski škofiji. To sta bila ravnatelj Jožef Büchinger, ki je celih 52 let, t. j. od l. 1834. do 1886. bil ravnatelj, in pa spirital Alojzij Schlör, slaboten na telesu, pa velik na duhu in srcu. Umrl je ob času, ko je še Herg bil v bogoslovju, namreč 2. novembra 1852. Rajni prošt se je z velikim spoštovanjem spominjal obeh bogoljubnih mož, svojih nekdanjih vzgojiteljev in predstojnikov. Njuno delovanje pa tudi na njem ni ostalo brez vpliva. Vnemo za sveto stvar, pristno duhovsko življenje, vestno izpolnjevanje stanovskih dolžnosti in pobožno srce je pridobil Herg od svojih vzgojiteljev.

Ker je takrat sekovska škofija obsegala znaten del slovenskega Štajerja, je bilo v graški bogoslovniči tudi več Slovencev. Dasiravno so bili med tridimi Nemci in izsolani v tujem jeziku, vendar je v njih plamtela goreča ljubezen do milega materskega jezika in slovenskega ljudstva. Pridno so se slovenski bogoslovci vadili v slovenščini, radi prebirali Slomšekove „Drobtinice“ ter druge knjige in časopise, zlasti so se živo zanimali za hrvaško-srbsko slovstvo. Graška bogoslovniča je bila nekako ognjišče, kjer se je netil ogenj plemenitega rodoljublja v srcih bodočih dušnih pastirjev. V graški

Mi vidimo, kako p. svetnost vedno bolj prevzema človeške odnose in so obrnjene vse misli in dejanja ljudi samo na ta svet. Mi ne moremo molče gledati, kako se odvrača ljudi od te podlage, na kateri sloni vsa njih sreča in blaginja. Tudi stremljenja, na katere smo Vas zadnjič opozarjali, imajo isti obžalovanja vredni namen in isti cilj.

Velika važnost zakona za blagostanje človeštva nam kaže, zakaj ga je nebeški zdravnik človeštva, Jezus Kristus, povzdignil v nadaravno vrsto blagrov. Hotel je obraniti človeštvo na tej najbolj polzki poti, da ne bi podlegli skušnjam, ter jih je hotel obdati z obrambnim zidom. Zato, dragi verniki, ne najdemo v tem, da se izpodkopava zakon kot zakrament in se isti smatra kot razdružljiv, nobene preosnove zakona, pač pa največje gorje za človeško družbo. O! koder koli pride torej klic po razdružljivosti zakona, bomo mu stopili s krepkim Ne! nasproti. Ljubezen do neumrjočih duš nam zapoveduje, jih pripeljati k Bogu, ne pa k altarju poželjivosti, da bi klečali pred malikom mesa in mu služili. Namesto da se tako glasno kliče ta napačna in poglobljiva preosnova zakona, naj bi se rajši zahtevala prava preosnova. O da bi se pač skrbelo v krščanskih družinah, dati jim sličnost s sveto družino, h kateri je pripadal naš Odrašenik; kako srečni bi bili zakonski! Krščanski mladeniči in mladenke so visoko spoštovali najdražje bisere svoje mladosti, nedolžnost in čednost. Dali so se voditi od svojega angelja in ne od svojih strasti ter so skušali svoje srce in mravnost družega, predno so si podali roke v zakon. Nepremakljiva podlaga zakonu je zvestoba in ljubezen!

Pastirski list kaže nadalje na važnost šole: Mravno-versko vzgojo je tudi posvetna postava sprejela v svojo šolo in postavila vero na prvo mesto učnih predmetov. S tem je dokazana važnost in visoki pomen te vzgoje. S to določbo je sedanja ureditev šole postavno določena. Vi veste, ljubi verniki, da smo večkrat opozarjali na pomanjkljivost naše šolske postavodaje in skušali isto popraviti. Če smo

v zadnjem času te poskuse zadrževali, je vzrok to, da nismo hoteli razbariti duhove v sedanjih nemirnih časih. Toliko bolj nas je užalostilo, da se ravno sedaj poskuša od nasprotne strani celo poslabšati sedanja vzgoja mladine. Namerava se odstraniti iz šole veronauk in navodila k nabožnemu življenju, in namesto tega uvesti neko brezbarvno in slabotno mravno vzgojo. Prosto šolo hočejo imeti in sicer prosto Kristusovega duha in besede, prosto veronauka in vsake verske vzgoje! Proti takemu počenjaju mi povzdignemo naš glas v pravični ogorčenosti!

Dosedaj je imel poduk v šoli še verski značaj. Veronauk se podučnje v šoli in je postavno zavarovan; istotako so bile verske vaje v tesni zvezi z ukom in sicer vsled šolske molitve, skupnega obiska sv. opravila in skupnega sprejemanja sv. zakramentov. Zato se je še lahko reklo: Bog je še v avstrijskih šolah.

Sedaj bi naj bilo drugače! Veronauk bi še sicer pripustili v šoli, kako zahteva postava, pa vsa verska znamenja bi morala izginiti v šoli, z eno besedo njih gaslo je: Proč z Bogom iz šole. Ali je s takimi nasprtaiki sporazumljive mogoče? Ne! Proti takemu zahtevanju povzdignemo vnovič opravičeno ogorčeni svoj glas!

Ljubljani v Gospodu! Mi dobro vemo, kaj se nam očita, da smo proti napredku na polju človeškega zemeljskega znanja. To očitanje je krivično in neutemeljeno! Nasprotno, mi pozdravljamo vsak zdrav razvoj človeškega duha in se veselimo njegovega napredka. Kar pa obsojamo, je stremljenje, blagostanje človeštva zidati samo na zboljšanje zemeljskih življenjskih pogojev. Zvesti svojim načelom in kot varuhi prave podlage človeškega blagostanja moramo odvrčati vsa taka prizadevanja, ki hočejo naravnost ali pa po svojih posledicah omajiti to podlago. Pač pa se zlagamo s stremljenjem, učni način zboljšati. Sveda so to ne sme zgoditi na škodo najvažnejšega učnega predmeta, veronauka. Mi obžalujemo marsikatero pogrške v uravnavi na-

bogoslovniči je bilo, ko je Herg prvič videl škofa Slomška, s katerim ga je pozneje usoda tesneje zvezala. Prišel je nekoč Slomšek obiskovat ravnatelja Büchingerja, ker ga pa ni našel, je vtaknil v vrata svojo vizitko. Mladi radovedneži so pa hitro polkali na vizitko in se razveselili, ko so brali na njej častno ime: Anton Martin Slomšek.

Ker je Herg dobro napredoval v naukih in bil tudi lepega vedenja, ga je ravnateljstvo priporočilo, da je bil posvečen v tretjem letu bogoslovja. Dne 25. julija 1852 je sprejel iz rok takratnega sekovskega škofa, pozneje nadškofa dunajskega in kardinala Jožefa Otmarja Rauscherja mašniški red. V nedeljo dne 22. avgusta i. l. je v domačem trgu v kapelici Zalostne Matere božje daroval prvo sv. mašo. Slavnostni govor je imel njegov rojak o. Dalmacij Senjkovič, frančiškan v Čakovcu. Zanimivo je, da so za to primicijo ustrelili zadnjega jelena v srediških logih.

Ko je še v Gradcu z izvrstnim uspehom dokončal zadnje leto bogoslovja, ga je škofijstvo poslalo v dušno pastirstvo. Kot zaveden rodoljub si je pač natihoma želel, da bi prišel na jug med ljube rojake Slovence, a zgodilo se je drugače. Dne 18. avgusta 1853 je moral nastopiti kapelansko službo pri Sv. Marjeti v Rabski dolini — med tridimi Nemci. Vendar se je i tu kmalu udomačil. V župniku Matiju Steinerju je dobil dobrega očeta in voditelja, s svojo ljubeznivostjo in vestnim izpolnjevanjem dušnopastirskih dolžnosti si je kmalu popolnoma pridobil srca odnotnih župljanov in je svojo prvo kapelanijo ohranil do smrti v najboljšem spominu. A le kratko časa je ostal tu, zakaj že dne 9. janu-

arja 1854 ga je škofijstvo prestavilo v Edelsbach blizu Feldbacha. Tu je ostal nekaj čez dve leti, namreč do 4. septembra 1856. Župnik Anton Felber je bil starček-zlatomašnik, a mladi kapelan mu je bil zvesta opora, on pa ga je tudi vzljubil s celim srcem. Tudi s sosednimi duhovniki je sklenil tesno prijateljstvo in še v poznejših letih je ostal z njimi v prijateljski zvezi. Bil je tu povse zadovoljen in srečen in prav težko mu je djalo, ko se je moral l. 1856. posloviti od dobrih sreč. A težko ločitev mu je olajšalo to, da se mu je izpolnila stara želja: prišel je med svoje rojake Slovence. Škofijstvo ga je namreč prestavilo k Sv. Jakobu v Slov. goricah, kjer je nastopil kapelansko službo dne 4. septembra 1856. l. Pa komaj se je tukaj malo udomačil, že ga je škofijstvo dne 27. novembra istega leta prestavilo k bližnjemu Sv. Juriju v Slov. Goricah, kjer je kapelanoval do 1. oktobra 1859.

Prišedši iz nemških krajev na Slovensko, bi se bil moral skoraj slovenščino znovi učiti, zakaj prejšnja leta je imel le redkokdaj priložnost, slišati in govoriti slovenski jezik. A v prijaznih Slovenskih goricah se je kmalu zopet privadil domačim razmeram in govorici. Poleg vestnega izpolnjevanja stanovskih dolžnosti se je tu začel pečati s pisateljevanjem. Kot dušni pastir je opazil, da vernemu slovenskemu ljudstvu, ki rado moli in poje, manjka primerne molitvenika, bi bi obsegal potrebne molitve in pesmi. Molitvenikov sicer ni manjkalo, a dobrih je bilo malo. Večinoma so bili pisani

* V svoj dnevnik je rajni gospod o tej ločitvi zapisal: „Die Trennung herzerreißend“.

šega šolskega vprašanja; toda kar ljudstvu koristi ne bomo dali odvzeti nam in ne nam izročeni vernikom. Mi se ne bojujemo proti posvetnemu znanju, toda mi zahtevamo skrbno gojenje veronauka in z njim tesno zvezanih verskih vaj. Zato, dragi verniki, lahko rečemo brez prevzetosti, če ta stremjenja pobijamo, se ne bojujemo za nas, ampak za vas. Mi se ne bojujemo vladoblenosti, ampak k temu nas sili usmiljenje do vas in vaših otrok, ki bi naj zrasi navedni v vsem, kar jim da tolažbo v življenju in srečnost v smrti. Mi se bojujemo za državni red, čeravno smo itak dosti nevarnim napadom izročeni. Mi se bojujemo za podlago blagostanja narodov, ki je veronauk in vera v Boga.

Pastirski list konča s pozivom na vernike, trdno se okleniti našega najvišjega pastirja papeža, katerega je postavil Jezus Kristus, in se zbirati okoli svojih pastirjev v obrambo žugajočih naravnosti ter poslušati dobre opomine.

Politični ogled.

Nadvojvoda Oto je umrl dne 1. t. m. v svoji vili v Währingu pri Dunaju star 41 let. Preminoli je bil vnuk našega cesarja.

Državni zbor. V seji dne 5. t. m. sta interpelirala poslanca dr. Korošec in Robič zaradi prepovedi slovenskih napisov v Mariboru. Nato se je začela razprava o volilni preosnovi. Pri seji je prišlo do burnih prizorov, ker hočejo Vsenemci volilno preosnovo zabraniti.

Korno poveljstvo v Ljubljani se bo vendar ustanovilo, kakor poročajo listi. Korno poveljstvo bo nastanjeno v hotelu „Union“.

Zvišanje števila vojaških novincev. Novi vojni minister polaga veliko važnost, da se zviša število vojaških novincev. A proti zvišanju nastajajo na Ogrskem velike ovire. Pojavile so se zopet narodne mažarske zahteve glede na mažarski poveljni jezik. Sicer sedanji ogrski ministrski predsednik sam podpira vojnega ministra glede na zahtevo o zvišanju vojaških novincev, a radikalno krilo sedanje ogrske vladajoče stranke nasprotuje z vso odločnostjo. Izkušnja pa uči, da vladajo vodilne politike radikalci. V sedanjem sporu glede na mažarske narodne zahteve in na zahteve vojnega ministra se opaža, da se izogibajo slabih posledic, ki bi jih lahko imel spor in se vrše pogajanja med ogrsko vlado in pa vojnim ministrom v dostojni obliki. Pri rešitvi tega vprašanja pa pride v poštev tudi novi brambeni zakon, ki ga pripravljajo in po katerem uveljavijo tudi dveletno vojaško službeno dobo. Z novim zakonom bodo morali itak zvišati število vojaških novincev in bo takrat pravi čas, da določijo primerno število vojaških novincev, osobito še z ozirom na nove havbice in pa topove.

Vsenemci napovedujejo revolucijo. Vsenemci se strašno jezijo, ker je v kljub vsem njihovim spletkam volilni odsek dovršil volilno preosnovo. Svojo jezo je izbruhnil vsenemski poslanec

in jako slabem jeziku, pa polni vsakovrstne navlake in celo praznovernih reči („Kolomonov žegen“ itd.). Herg je tedaj začel zbirati molitve in pesmi ter l. 1858. izdal pri Jožetu Janžič v Mariboru „Venec pobožnih molitev in opravil za očitno službo božjo in druge prilžnosti.“ Molitveniku je pridejan „Venec cerkvenih pesmi, nabran iz raznih bukvic slovenskih pesnikov“. Prva izdaja obsega 191 strani molitvenika in 266 strani pesmarice. V uvodu pravi, da je po mnogih krajih petje ravno zato slabo, ker ljudje pesmi ne vedo in nimajo primerne pesmarice, ki je pevcu to, kar kmetovalcu oralo in žanjici srp. Dandanes nam se zdi pač v tej izdaji glede jezika marsikaj okorno in glede pesmi nepopolno, a za oni čas je bilo z „Vencem“ ljudstvu zelo ustrezno. „Venec“ se je ljudem kmalu zelo prikupil in hitro se je razpečala izdaja za izdajo. L. 1898. je izšel že v sedmi izdaji in l. 1906., ravno ob smrti pisateljevi, je tiskovno društvo izdalo že osmo izdajo. Naslednje izdaje je pisatelj deloma sam, deloma s sodelovanjem drugih gospodov v marsičem predelal, spopolnil in pomnožil in tako je v zadnjih izdajah „Venec“ skoro enkrat večji kakor v prvi. V tisočih izvodih se je razširil ta molitvenik med verne Slovence, ki iz njega zajemajo pobožne molitve in navdušene pesmi.

Dovoljenje za tisk si je pisatelj izprosil od lavantinskega knezoškofijstva, ki je l. 1858. imelo še sedež pri Sv. Andražu na Koroškem. Kapelan Herg je obrnil s tem na sebe pozornost nepozabnega knezoškofa Slomška, ki je sploh zelo cenil duhovnike, ki so tudi s peresom delovali.

L. 1859. se je škofijski sedež preselil v Ma-

Stein na zborovanju na Dunaju dne 31. m. m. Strašno je javkal, da sedaj Vsenemci ne bodo mogli izvršiti svojega programa, priklopiti Avstrijo k Nemčiji, ker bodo imeli Slovani v državnem zboru večino. In mož je napovedal revolucijo Nemcev v Avstriji, in da pridejo pod nemško pikelhaubo predno kdo misli.

Avstrija in Italija. Neki francoski list poroča, da je v poletju l. 1905 Avstrija že hotela prekoračiti s svojimi četami italijansko mejo. Temu so se baje uprli Madjari.

Zveza treh cesarjev. Iz Berolina prihaja poročilo, da se snuje med Avstrijo, Rusijo in Nemčijo nova zveza. Sedanji naš minister zunanjih zadev baron Arentthal je zato deloval že kot poslanik v Petrogradu in hoče to sedaj kot minister izvršiti.

Šolski bojkot Poljakov na Pruskem. Iz Poznania javljajo, da se med Poljaki čimdalje bolj širi bojkot proti nemškemu pouku veronauka v šolah. V več slučajih so se Poljaki javno uprli učiteljem. V mesta Poznania se upor omejuje na pismene proteste. Poljski provincijalni listi napovedujejo nadaljevanje štrajka. Štrajk se je pričel razširjati tudi na zapadno Prusko. Kakor poročajo iz Toruna, so v nekaterih vaseh učenci izjavili v šolah, da so jim doma očetje in matere prepovedali moliti v nemškem jeziku in se učiti veronauka v tem jeziku. V koniškem okrožju je 600 poljskih očetov poslalo preko škofa v Kulmu prošnjo na prusko naučno ministrstvo, da se v šolah uvede pouk v veronauku v poljskem jeziku.

Lakota na Kitajskem. V severnem delu okraja Kiangsu je nastala vsled slabe letine huda lakota. Deset milijonov ljudi je brez živeža.

Razne novice.

* Slov. kat. akad. društvo „Zarja“ v Gradu si je na 1. občnem zboru v zimskem tečaju 1906/7 izvolilo sledeči odbor: predsednik: stud. phil. Davorin Gorjanec; podpredsednik: stud. iur. Ivo Česnik; tajnik: stud. iur. Fran Kovač; blagajnik: Fran Logar; knjižničar: Jernej Erman.

* Slov. kat. akad. društvo „Danica“ na Dunaju si je na svojem rednem občnem zboru 23. vinotoka izvolilo za 25. tečaj sledeči odbor: predsednik: stud. phib. Modic Izidor; podpredsednik: stud. med. Razberger Anton; tajnik: cand. iur. Merala Ferko; blagajnik: stud. phil. Mal Josip; knjižničar: stud. med. Polajnar Janko; gospodar: stud. iur. Juvan Alojz.

* Podpore za dijake. Ubogim in pridnim dijakom iz občine St. Florijan pri Šoštanju se podeli ustanova Antona in Marije Pučovnik letnih 560 K. Prošnje se pošljejo na županstvo do 25. novembra t. l. — Mariborska posojilnica podeli za l. 1906/7 devet Rapočevih ustanov po 300 K. Prošnje so vpslati posojilnici do 20. novembra.

ribor in slovenske dekanije levo od Drave, ki so bile doslej pod sekovsko škofijo, so prišle sedaj pod pastirsko palico lavantinskega škofa. Duhovnikom v teh župnijah je bilo prosto dano, prestopiti v sekovsko ali v lavantinsko škofijo. Oni slovenski duhovniki, ki so službovali na Slovenskem, so se skoro vsi odločili za lavantinskega škofa, med njimi je tudi Herg postal lavantinski duhovnik in so ga v tej škofiji čakale še važne službe.

Po preselitvi škofijskega sedeža je bilo mnogo truda in dela, preden se je škofija primerno uredila in prenovila. Največje važnosti je bilo za škofijo, da je v jeseni l. 1859. dobila svoje bogoslovno učilišče. Škof Slomšek je sedaj iskal primernih profesorjev za nov zavod. Med drugimi je za vse dobro vneti škof obrnil svoje oči na jurjevskega kapelana Herga, ki je bil znan kot vesten duhovnik in kot pisatelj. V Rogaški Slatini je bilo, kjer sta se sešla škof Slomšek in Herg ter se dogovorila glede profesorske službe. Dne 1. oktobra 1859 se je tedaj Herg preselil v Maribor ter prevzel začasno profesuro cerkvene zgodovine. Oprijel se je z vso vneto nove službe, vendar mu ni prav ugajala; srce ga je vlekle bolj v dušno pastirstvo, kamor se je čutil bolj poklicanega, kakor na profesorsko stolico. Škof Slomšek je ugodil njegovi želji ter mu podelil župnijo sv. Jakoba v Lembahu, katero je nastopil 13. oktobra 1861. (Dalje prib.)

Mariborski okraj.

m Prestavljen je slovenjehistriški sodni pristav dr. Fr. Fehleisen v Velikovec.

Maribor. Zadnjič smo na kratko poročali, da je mariborska policija odvzela tablo s slovensko-nemškimi napisom na naši tiskarni. Kljub temu, da je g. ravnatelj tiskarne ugovarjal proti temu silovitemu počenjanju in je zahteval od policaja pooblastilo, ki ga pooblašča k temu delu, se ta ni zmenil za to. Vodstvo tiskarne se bo seveda pritožilo na višje oblasti. Bomo videli ali res rastejo nemška drevesa do neba in če je še kaka pravica na svetu. Kakor smo izvedeli, je povzročil ta sklep zaradi slovenskih napisov ravnatelj deželnega poiskuševališča Schmidt. Ta imamo zopet dokaz, da so nemški uradniki, kateri se plačujejo tudi s slovenskim denarjem, najhujši nasprotniki Slovencev in da ti ljudje netijo narodni prepričanje ter ščuvajo Nemce proti Slovincem. Za to je naš klic: Proč s takimi cradniki! popolnoma upravičen. Ko bi se imeli na Spod. Štajerskem nemških uradnikov, kdaj bi bilo pri nas že konec nemčurstva. — V delavnici mizarja Franca Senekovič v Tržaški ulici je gorelo dne 2. t. m. okoli 11. ure po noči. Ljudje v hiši so zapazili dim, vdrli v delavnico in pogasili ogenj, predno je prišla požarna bramba. — Dne 21., 26. in 29. se vršijo v Mariboru občinske volitve. Nemci in socijaldemokrati se že pripravljajo na hud boj. Tretji razred bodo bržkone dobili socijaldemokrati.

m Gledališka predstava v Mariboru. V nedeljo 11. t. m. zvečer priredijo mariborski Slovenci prvo predstavo v tej zimski dobi. Upizori se: Brat Martin. Upamo, da bo podučna in šaljiva igra privabila mnogo občinstva. Začetek je ob 8. uri zvečer.

m Mariborski porotniki za porotao zasedanje, ki prične dne 26. nov.: Glavni porotniki: Martin Musev, posestnik, Janez Preschern, trgovec, Jožef Reichenberg, trgovec, Jožef Ratzek, dimnikar, Jožef Sagai, trgovec, Karol Worsche, trgovec, Jožef Wurzer, mesar, in Janez Zwillag, posestnik, vsi v Mariboru; Jarij Lesnik, župan v Radehovi, Jožef Černec, posestnik v Žitancih, Ignac Gomzi, posestnik v B'šu, Mihael Hlade, posestnik v Jedlovniku, Jožef Brezner, posestnik v Pesnici, Fr. Lorber, veleposestnik v Jurjevskega dolu, Jož. Lorber, veleposestnik v Malečniku, Anton Hanc, posestnik v Ciršaku, Karol Fincher, posestnik v Ciršaku, Jožef Osvald, posestnik v Legau, Anton Schilhan, posest. v St. Lovrencu ob kor. žel., Alojz Glaser, posestnik v Rušah, Peter Trinko, posestnik v Razvanju, Jak. Kolenc, posestnik, Jan. Lasbacher, trgovec, K. Neuchold, gostilničar in Juriš Kaiser, trgovec, vsi v Slov. Bistrici, Karol Ackermann, urar, Al. Kracker, trgovec, Blaž Kosel, posestnik, Heur. Mauretter, trgovec in Karol Reisinger, mizar, vsi v Ptujju; Otmar Diermayer, trgovec v Ormožu; Julij Thura in Karol Wirth, knjigovodja, v Ljutomeru; Vincenc Steinbrenner, oskrbnik v Negovi, Mih. Urban, posest. v Vuzenici, Fr. Sgorn, posestnik v Vuhredu. Nadomestni porotniki: Jožef Banmeister, agent, Franc Bernhard, posestnik, Fr. Bindlechner, izdelovatelj mila, Janez Bregar, klobučar, Gašpar Hausmaninger, vinotrtzec, Fr. Kolar, slikar, Jož. f. Kunasch, posest. Eduard Lyrer, mesar, in Janez Lorber, kramar, vsi v Mariboru.

m Neznaneža moža je našel posestnik Jernej Hojnik iz Brkovec dne 26. m. m. ležati nezavestnega na cesti re daleč od Zy. Poljskave. Spravil ga je v bližnjo hišo, kjer je neznanec kmalu umrl. Ne da bi bil prišel k zavesti. Pri njem so našli samo 1/2 literko staklenico žganja, nobenih listin in ne denarja. Po obleki soditi je bil delavskega stanu.

m Št. Ilj v Slov. gor. Dne 1. oktobra smo pri nas spremili k večjemu počitku Janeza Herceg, kmeta iz Selnice ob Muri. Kljub slabemu vremenu se je pogreba udeležela velika množica ljudstva. Rajni je bil skrben gospodar, stare slovenske koremine. V občinskem odboru je sodeloval celih 38 let. Bil je tudi več dob občinski predstojnik v Selnici. Večkrat je bil volilni mož, še tedaj, ko je slovenska stranka propadala v mariborskem okraju pri dež. in drž. zbornih volitvah; stal je vedno zvesto na slovenski strani. N. v. m. p! — Trgatev je let's pri nas bolj slabo izpala kot lani. Ponekod je t'ča, drugod pa peronospara uničila grozdje. Šlo'vo vreme spremlja skozi celo leto delo našega kmeta. Kaj bo? — Zadnji shod kmetijske podružnice se je vršil zopet v znamenju samega nemškutarjenja. Žalostno! — A še bolj tužno gledamo iz tega vzroka nekam drugam. Može, ki tako radi pri polni čaši napivate domovini in le tam „delujete“ za narod, zakaj prelomite svoje „častne besede“, svoje tolikrat dane „svete obljube“?